

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/177/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216202839
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8216202839.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Z. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. F. XXX, XXX XX O. F., o zaplatenie 1.148,57 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7C 77/2016-153 zo dňa 25.06.2018, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti t.j. vo výroku II o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.148,57 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Žalovanej nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Právne svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 269 ods. 2, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, § 708 ods. 1 a § 710 Obchodného zákonníka, ustanovením § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a ustanovením § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv o pôžičke.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané predloženými dôkazmi, že medzi žalobcom ako bankou a žalovanou ako klientom bola v súlade so Zmluvou o účte, na základe ktorej bol žalovanej zriadený účet č. 366561800/5600, uzatvorená dňa 10.05.2012 Zmluva o povolenom prečerpaní na účte, ktorou žalobca zriadil žalovanej povolené prečerpanie na účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX do výšky limitu povoleného prečerpania vo výške 500,- Eur, ktorý limit na základe žiadosti žalovanej bol dňa 16.05.2012 zvýšený na sumu 1.500,- Eur.

4. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že vzhľadom na povahu účastníkov Zmluvy o účte ako aj Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte je predmetný zmluvný vzťah vzťahom spotrebiteľským, keďže žalobca ako dodávateľ pri uzatváraní obidvoch zmlúv konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzavrel predmetné zmluvy so žalovanou, ktorá je fyzickou osobou - nepodnikateľom. Na predmetnú zmluvu je preto potrebné aplikovať príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách upravené v Občianskom zákonníku, zároveň je potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo, predovšetkým zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa a v neupravených otázkach Občiansky zákonník. Použitie Obchodného zákonníka prichádza do úvahy len v prípade, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Podľa § 54 odsek 2 Občianskeho

zákonníka sa v pochybnostiach použije právna úprava, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia. V Obchodnom zákonníku je síce zmluva o úvere upravená ako absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov, avšak keď ide o úver poskytovaný spotrebiteľovi na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, je potrebné prednostne aplikovať občianskoprávne predpisy. Spotrebiteľské právo je aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku špeciálnym právom, a má teda prednosť.

5. Z predložených výpisov z účtu žalovanej bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že v období od 02.05.2011 do 09.08.2013 vykonával žalobca na účte žalovanej debetné a kreditné transakcie, a ku dňu 09.08.2013 bol na účte žalovanej debetný zostatok vo výške 1.591,23 Eur, teda žalovaná sa dostala na účte do nepovoleného prečerpania. Na základe Dohody o splátkovom kalendári zo dňa 09.08.2013 bol debetný zostatok na účte žalovanej prevedený na vnútorný pohľadávkový účet banky a žalovaná sa zaviazala tento debetný zostatok uhradiť v splátkach do 27.07.2015, avšak žalovaná uhradila žalobcovi celkovo iba sumu 442,66 Eur, teda debetný zostatok znížila na sumu 1.148,57 Eur. Žalovaná ako dlžník žalobcovi ako veriteľovi tento poskytnutý spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, resp. nepovoleného prekročenia spolu s úrokom a poplatkami k dnešnému dňu nevrátila a preto súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 1.148,57 Eur vyhovel.

6. Žalobca sa voči žalovanej ďalej domáhal zaplatenia úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 1.432,23 Eur od 10.08.2013 do 26.08.2013, zo sumy 1.366,40 Eur od 27.08.2013 do 26.09.2013, zo sumy 1.319,04 Eur od 27.09.2013 do 28.10.2013, zo sumy 1.267,40 Eur od 29.10.2013 do 27.11.2013, zo sumy 1.216,60 Eur od 28.11.2013 do 15.01.2014, zo sumy 1.180,55 Eur od 16.01.2014 do 11.03.2014, zo sumy 1.148,57 Eur od 12.03.2014 do zaplatenia. Podľa názoru súdu uplatnený nárok žalobcu v časti požadovaného úroku z úveru je v rozpore s terajšou súdnou praxou, keď dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca pristúpil k prevedeniu debetného zostatku na účte žalovanej na svoj vnútorný pohľadávkový účet, keďže žalovaná neuhrádzala splátky debetného zostatku (povoleného prečerpania, resp. nepovoleného prečerpania), a tak tým došlo prakticky k jeho zosplatneniu, a potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, resp. debetného zostatku. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru ide o úkon, ktorým sa prakticky zastavuje pre dlžníka možnosť ďalej uhrádzať úver po splátkach a mal by ho zaplatiť naraz s tým, že pre veriteľa nastupuje možnosť domáhať sa úrokov z omeškania a teda pokiaľ by mal dlžník platiť ďalej úroky a aj úroky z omeškania, dochádzalo by tak k jeho dvojnásobnému zaťaženiu a spôsobovalo by to značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobu v časti o zaplatenie úroku vo 28 % ročne zo sumy 1.432,23 Eur od 10.08.2013 do 26.08.2013, zo sumy 1.366,40 Eur od 27.08.2013 do 26.09.2013, zo sumy 1.319,04 Eur od 27.09.2013 do 28.10.2013, zo sumy 1.267,40 Eur od 29.10.2013 do 27.11.2013, zo sumy 1.216,60 Eur od 28.11.2013 do 15.01.2014, zo sumy 1.180,55 Eur od 16.01.2014 do 11.03.2014, zo sumy 1.148,57 Eur od 12.03.2014 do zaplatenia zamietol, keďže má za to, že dohodnuté úroky z úveru je žalovaná ako dlžník povinná platiť len do splatnosti úveru. S poukazom na to, že žalobca prakticky určil predčasnú splatnosť úveru, keď debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, od tohto momentu sa stal celý úver žalovanej splatný a žalobca už nemá nárok na úrok z úveru.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

9. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny v sume 1.148,57 Eur s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.432,23 Eur od 10.08.2013 do 26.08.2013, zo sumy 1.366,40 Eur od 27.08.2013 do 26.09.2013, zo sumy 1.319,04 Eur od 27.09.2013 do 28.10.2013, zo sumy 1.267,40 Eur od 29.10.2013 do 27.11.2013, zo sumy 1.216,60 Eur od 28.11.2013 do 15.01.2014, zo sumy 1.180,55 Eur od 16.01.2014 do 11.03.2014, zo sumy 1.148,57 Eur od 12.03.2014 do zaplatenia, pričom úspech mal v časti o zaplatenie istiny v sume 1.148,57 Eur a neúspech v časti požadovaného úroku. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, súd zohľadnil pri rozhodovaní aj požadovaný úrok ku dňu rozhodnutia. Na základe uvedeného má súd za to, že žalobca mal úspech v pomere 41,96 % (istina 1.148,57 Eur) a neúspech v pomere 58,04 % (kapitalizovaný úrok ku dňu rozhodnutia vo výške 1.588,89 Eur). V zmysle § 255 ods. 2 C.s.p. pomerne úspešnejšia žalovaná

by mala voči žalobcovi nárok na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 16,08 % (58,04 % - 41,96 %). Keďže však zo spisu vyplýva, že žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

10. Proti tomuto rozsudku a to iba čo do výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania podal včas odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a zároveň, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ CSP. Poukázal v prvom rade na skutočnosť, že uplatnený úrok 28% ročne nie je úrokom z úveru. Nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Vzhľadom na uvedené súd nesprávne posudzuje úrok 28% ročne ako úrok z úveru. Žalobca si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch § 2 písm. f/ a § 18. Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte ani zmluva o povolenom prečerpaní pre prípad prekročenia nemusia ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Naopak podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke a to nie len aktuálne vývesky, ale aj historické. Ohľadne nároku na úrok 28% ročne odkázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co 4/2018-54 zo dňa 27.03.2018 z ktorého citoval. Odvolací súd v uvedenej veci dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého debetného úroku za podmienok na ktorých sa na jeho platení vo všeobecných obchodných podmienkach so žalovaným dohodol. Spôsob určenia výšky úrokovej sadzby bol zmluvnými stranami dohodnutý v bode 3.7 VOP tak, že zostatok bežného účtu úročí banka aktuálnou úrokovou sadzbu, pretože úroková sadzba je pohyblivá a vychádza z referenčnej úrokovej sadzby ktorou je úroková sadzba banky pre depozitné produkty. Čo do výšky úroku 28% ročne v tej istej veci Krajský súd v Banskej Bystrici konštatoval, že 28% ročne žalobcom požadovaného debetného úroku je porovnateľný s obvyklou výškou úrokov požadovanou inými bankami v rozhodujúcom období od klientov, ktorý svoj debetný zostatok včas nevyrovnali. Žalobca má za to, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne keď pri určení hodnoty sporu neprihliadol iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Obdobne rozhodol aj Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 12Co 148/2017 zo dňa 27.03.2018 alebo Krajský súd v Nitre v konaní sp.zn. 25Co 40/2018 z 30.05.2018. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

11. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalovanej. Zo strany žalovanej vyjadrenie predložené nebolo.

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP v napadnutej časti t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o trovách konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 29.03.2019 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti čo do výroku II. nie je dôvodné a čo do výroku III. dôvodné je.

13. Súd prvej inštancie žalobu zamietol čo do zaplatenia úroku vo výške 28% ročne zo sumy 1.432,23 eur od 10.08.2013 do 26.08.2013 zo sumy 1.366,40 eur od 27.08.2013 do 26.09.2013, zo sumy 1.319,04 eur od 27.09.2013 do 28.10.2013, zo sumy 1.267,40 eur od 29.10.2013 do 27.11.2013, zo sumy 1.1216,60 eur od 28.11.2013 do 15.01.2014, zo sumy 1.180,55 eur od 16.01.2014 do 11.03.2014, zo sumy 1.148,57 eur od 12.03.2014 do zaplatenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa jeho názoru uplatnený nárok žalobcu v časti požadovaného úroku z úveru je v rozpore s doterajšou súdnou praxou keď dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka. S týmto právnym názorom odvolací súd plne súhlasí. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98, z ktorého vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania.

14. Sám žalobca v odvolaní uvádza, že uplatnený úrok 28% ročne nie je úrokom z úveru. Nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Nárok si uplatnil žalobca z titulu prekročenia ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v § 2 písm. f/ a § 18. Aj keď samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený odvolací súd znova poukazuje na skutočnosť, že dominus nad predčasným zosplatnením úveru je dodávateľ. Pokiaľ teda úver zosplatnil patria mu úroky len do tohto zosplatnenia.

15. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a stotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi nepatrí nárok na 28% úrok ročne po splatnosti úveru. Žalobcovi patrí iba úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka. Zároveň odvolací súd poznamenáva, že v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednávania zakladajúce výraznú zmenu v povinnostiach spotrebiteľa pri vedení osobného účtu, tak ako je to v danom prípade, teda úročenie v prípade nepovoleného prečerpania, resp. nepovoleného debetného zostatku zásadne nemôže byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej, teda listiny, na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis. Výnimku môžu predstavovať len špecifické prípady, kedy z povahy veci sa uplatňuje špeciálny režim, napríklad zmluva o preprave a ďalšie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013. Dojednávania úročení pri nepovolenom prečerpaní účtu boli výlučne obsahom všeobecných obchodných podmienok žalobkyne a neboli obsahom samotnej spotrebiteľskej zmluvy, hoci výrazne ovplyvňovali právne postavenie žalovanej, pretože ide o vyššiu mieru úročenia prostriedkov. Preto sa javí, že zo strany žalobkyne sa jednalo o nekalú prax v spotrebiteľskom vzťahu. Zároveň je potrebné poznamenať, že všeobecné obchodné podmienky, ktoré predložil žalobca sú účinné od 01.04.2016, pričom zmluva o povolenom prečerpaní je zo dňa 10.05.2012. Teda všeobecné podmienky ani nemohli byť súčasťou zmluvy o povolenom prečerpaní, ktorú uzatvorili strany sporu. Dokonca i dohoda o splátkovom kalendári zo dňa 10.08.2013, teda 3 roky pred účinnosťou všeobecných obchodných podmienok, ktoré predložil žalobca do spisu. Následne k vyjadreniu na výzvu súdu predložil všeobecné obchodné podmienky, dokonca s účinnosťou od 01.07.2016. Z bodu 3.12 týchto všeobecných obchodných podmienok dokonca nevyplýva presná sadzba úroku pri nepovolenom prečerpaní účtu. Táto vyplýva z vývesky úrokových sadzieb. Žalobca predložil aj všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s. s účinnosťou od 01.05.2012, z ktorých však v bode T.povolené prečerpanie na osobnom účte v bode 9. uvádza, že suma čerpaných peňažných prostriedkov nad výšku limitu povoleného prečerpania je popri úrokovej sadzbe sankcionovaná zmluvnou pokutou vo výške uvedenej v Sadzobníku; to platí aj v prípade neuhradenia rozdielu uvedeného v predchádzajúcom bode. Zároveň v bode 16.uvádza, že nevysporiadaný debetný zostatok na účte po zániku zmluvy je banka oprávnená sankcionovať sankčným poplatkom, ako pri nepovolenom čerpaní debetu na účte podľa Sadzobníka. Takto formulované ustanovenia nedávajú bežnému spotrebiteľovi zrozumiteľným spôsobom informáciu o tom, že v prípade, ak sa dostane do nepovoleného debetu, bude mu táto suma úročená nepomerne vyšším úrokom.

16. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia veci.

17. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd vyššie rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

18. Správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej nezodpovedá súvisiaci výrok o trovách konania. Súd prvej inštancie síce správne aplikoval ust. § 255 CSP, pričom žalobca v odvolaní argumentoval predovšetkým tým, že úroky sú len príslušenstvom pohľadávky a pri posudzovaní miery úspechu v spore sa na ne neprihliada. S touto argumentáciou súhlasí odvolací súd, pričom uvádza, že pre pomerné rozdelenie trov je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo žalobca nevyčíslil vo svojej žalobe. V tejto súvislosti odvolací súd

poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Obo/243/2007. Nakoľko súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nemal pri zisťovaní pomeru úspechu, či neúspechu prihliadať k príslušenstvu pohľadávky, ale pomer úspechu a neúspechu žalobcu mal zisťovať porovnaním uplatnenej a priznanej istiny, odvolací súd rozsudok v tejto časti postupom podľa ust. § 389 v spojení s ust. § 391 CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude znova sa zaoberať úspechom, či neúspechom žalobcu v konaní. Zároveň súd prvej inštancie rozhodne o trovách odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.